

Dědečkov tajemství

Je krásný sobotní večer a mě, jako snad pokaždé touto dobou, můžete najít u nás doma v mém pokoji, kde mi kromě velkého měsíce na noční obloze svítí pouze malá stolní lampička. Mé oči přejíždějí mezi řádky jedné knihy, kterou, protože si zkrátka nemohu pomoci, čtu stále dokola a dokola. K této knize se vždy chovám jako k pokladu, a pokud vám vyprávím, kdy jsem v životě skutečně šťastná, mluvím právě o chvíli, kdy se skláním nad tímto příběhem plným tajemna, cti a přátelství.

K jaké knize však připisují tolik chvály? Jde o Foglarovy Rychlé Šípy – příběh čestného Mirka Dušína, zodpovědného Jarky Metelky, loajálního Jindry Hojera, legendárního Červenáčka a vždy vtípkujícího Rychlonožky. Ta pětice hochů dohromady tvoří nerozlučné přátelství, o kterém sní snad všichni chlapi i děvčata, jak sám Foglar ve svých spisech zdůrazňuje.

Odtrhávám zrak od napínavého děje a rozhlížím se po pokoji. Náhle moji pozornost upoutá malá kovová věčička, která dokonale vyniká na parapetu pod paprskem měsíčního svitu. Je to ježek v kleci – předmět, který se, pokud vím, v mojí rodině uchovává již několik desítek let. Můj děda s vážnou tváří tvrdí, že když byl malý asi tak jako já, obdržel jej od samotného Mirka Dušína, který mu ježka v kleci svěřil se slovy, že u něj bude v bezpečí. Máma jeho tvrzení moc pravdy nepřikládá, ale je hezké věřit, že se to tak opravdu stalo. Už několikrát se mi ježka podařilo podle návodu v knize dostat z klece, ale trvalo mi to hodně dlouho, takže upřímně obdivuji Rychlé Šípy, že se jim to podařilo hned, a zvláště Jana Tleskače, který nejenže to dokázal stonásobně rychleji, ale také vynalezl své létající kolo. Ano, vím, že návod na tak úžasný vynález uchoval do samotného ježka, ale ten můj je tak zrezivělý, že i kdyby rozšroubovat dřív šel, tak teď už to jistě nepůjde – to by se musel celý ježek rozřezat a to bychom já a ani můj děda nikdy nedopustili.

Ach jo! Já se tady na něj jen tak dívám a Rychlé Šípy musí kvůli ježkovi v kleci podnikat nebezpečné výpravy do Stínadel! Kéž bych jim mohla onen vzácný předmět prostě předat – určitě by jim to ušetřilo spoustu času a utrpení. Ach jo! Proč tu jen Rychlé Šípy nejsou vedle mě a já jim ho prostě nemůžu dát?!

Když tu najednou uslyším tiché zašramocení za svými zády. S úlekem se ohlédnu. A co nevidím – přímo za mnou stojí slavná pětice Rychlých Šípů v plné své kráse! Nemůžu tomu uvěřit. Protřu si oči, ale ne, zrak mě neklame. A tak se dívám do očí Mirkovi, Jarkovi, Jindrovi, Červenáčkovi, a dokonce i Rychlonožkovi, kterého jsem si oblíbila snad úplně nejvíce.

„Zdravím,“ řekne poslední jmenovaný, když si všimne, že na něm ulpěl můj šokovaný pohled, „nejdeme nevhod?“ Místo odpovědi jen zavrtím hlavou. V tu chvíli bych se nezmohla na jediné slovo. Vážně?! Právě na mě promluvila moje oblíbená knižní postava! Rychlonožkův hlas zní přesně tak, jak jsem si ho vždycky představovala.

„Řekl bych, že jsme ji ohromili,“ pošeptal Červenáček Rychlonožkovi do ucha, ale já jsem ho slyšela. Uvědomila jsem si, že tam jen tak sedím s pusou otevřenou dokořán.

„C-co chcete?“ Plánovala jsem tu větu vyslovit přívětivě, ale místo toho jsem ji nezdvořile vyštěkla.

„Přišli jsme tě navštívit,“ řekl Jindra a jeden koutek úst mu pobaveně cuknul.

„O-opravdu?“

„Jo, jo, samozřejmě,“ promluvil Rychlonožka, ale jeho úšklebek svědčil o něčem jiném.

„Neutahujte si z ní,“ napomenul je Mirek Dušín a pak se obrátil na mě; „Jdeme kvůli něčemu důležitějšímu. Máš ještě pořád ježka v kleci?“

„Ano, jak to víte?“ podivila jsem se a ukázala jsem na parapet, kde ta tajemná věc tak nádherně vynikala. „Potřebujete ho?“

„Jo. A spěchá to,“ vmísil se do rozhovoru i Jarka Metelka, „ale to je dlouhé vyprávění. Mirek svěřil ježka v kleci tvému předkovi, protože věděl, že ten má zodpovědnost v krvi.“ Pak se otočil na zmíněného kamaráda. „Musím říct, že jsi strážce vybral dobře. Koukej, ježek je ve velice zachovalém stavu.“

„Proč jste si ježka nenechali sami? Vždyť to byste vůbec nemuseli vybírat, komu ho svěříte!“ nevydržela jsem to. V hlavě jsem už měla tolik otázek!

„Kdyby měl ježka u sebe kdokoliv z nás, bylo by to mnohem víc nebezpečné. Každého, kdo ví, kde bydlíme, by napadlo, že ho schováme u sebe.“ vysvětloval mi trpělivě Červenáček. Uvědomila jsem si, že jeho hlas byl trochu vyšší, než jsem si ho domýšlela, ale jinak se rovnal mým představám. Chvilí jsem svým mlčením podporovala trapné ticho, ale pak jsem to byla já, kdo jej prolomil.

„Vy jste sen?“ zeptala jsem se jich tichým a trochu přiškrknutým hlasem.

„Himbajs, co je s tebou?“ vyjel na mě Rychlonožka. „Vždyť jsme úplně skuteční!“ A na důkaz svých slov se nečekaně dotknul mého ramene. Nečekala jsem to, a tak jsem trochu ucukla. Ale ano, ten kluk měl pravdu. Byli skuteční až moc.

„Já ti to vysvětlím,“ promluvil na mě Jarka mírně. „Zjevil se nám duch Jana Tleskače.“

„No nepovídej! Duchové přece nejsou!“ vysmála jsem se mu. „Nic takového není možné!“

„Je to možné stejně tak, jak se mohl zčistajasna ve Stínadlech objevit Mirkův dvojník,“ namítl Jindra, takže mě připravil o jakýkoliv argument.

„Zkrátka se nám zjevil duch Jana Tleskače,“ pokračoval Jarka, „a řekl nám, že vynalezl ještě něco, co nezapsal do svého deníku. Musím říct, že jsme byli vzrušením celí bez sebe...“

„Neprotahuj to,“ řekl Červenáček, „byl to stroj času.“

„Ano. Ale návod na jeho výrobu byl ve skutečnosti tak jednoduchý, že nám ho mohl vysvětlit ústně. No a potom jsme ho sestrojili a rozhodli jsme se ho využít pro něco užitečného. Ještě předtím se nám podařilo najít ztraceného ježka v kleci a dát ho do ochrany tvému dědovi. Jenže ten se potom odstěhoval i s tím pokladem pryč, a proto jsme ho už nikdy neviděli.“

„Mohli jste si pro ježka dojet k dědovi do minulosti. A navíc: stále nemůžete vědět, kde bydlíme,“ podotkla jsem.

„Stroj času nemůže přenést člověka do minulosti. Tleskač ho tak vymyslel, protože ho víc zajímala budoucnost, a také sice zařídil, aby se mohl cestující v čase vrátit zpátky do svého času, ale hloub do minulosti jít nemůžeme. A stroj taky funguje tak, že musíš říct, kam chceš jít. Nedávno jsme zjistili, že můžeš říct prostě jenom jméno člověka a on tě k němu přenese.“

„Asi už chápu. A proč teď potřebujete ježka v kleci?“ ptám se jich.

„Dobrá otázka,“ usmál se Mirek. „Potřebujeme ho kvůli hodně důležité věci, ale to už je fakt na dlouho. Tolik času nemáme.“ Ustaraně se podíval na hodinky.

„Dobře, dobře. Jenom poslední otázka: Proč tohle všechno nebylo ve Foglarově knize?“

„Možná proto, že by se mu někteří plantážníci vysmáli jako před chvílí ty nám,“ jízlivě podotknul Rychlonožka. Trochu jsem se zastyděla, že jsem jim nevěřila, a abych svoji chybu napravila, dala jsem Rychlým Šípům ježka v kleci, o kterého tolik stáli.

„Děkujeme ti,“ řekl Mirek Dušín. „A neboj, do rána ti ježka vrátíme,“ dodal, když si všimnul mého pochybovačného výrazu. Pak jsem se ani nenadála a celá pětice zmizela v prázdnotě, že jsem si až myslela, že to byl sen. Pro uspořádání myšlenek jsem se rozhodla svůj den ukončit a šla jsem na kutě.

Když jsem se ráno probudila, všimla jsem si, že ježek v kleci už je zase na svém místě. Oddechla jsem si; byl to jenom sen. Alespoň jsem o tom byla přesvědčená do té doby, než jsem našla na svém stole vzkaz napsán úhledným písmem nápadně se podobajícím tomu Mirkovu.

Děkujeme Ti za půjčení ježka v kleci, moc nám to pomohlo. Rychlé Šípy